

øjemed udtrykkeligt samtykke fra forbrugeren, medmindre der er tale om generelle kundeoplysninger, som danner grundlag for inddeling i kundekategorier.

Generelle kundeoplysninger er bl.a. oplysninger om kundens navn, adresse, køn og alder og oplysninger om, at kunden f.eks. er husejer, bil-ejer, computerejer og lignende. Tilsvarende gælder f.eks. oplysninger om, at der er tale om en kunde til fritidsartikler, til baby- og småbørnsartikler, til økologiske varer, til vin og spiritus eller andre generelt afgrænsede varegrupper. Oplysninger om rent private forhold vil aldrig være generelle kundeoplysninger.

Selv om der er tale om generelle kundeoplysninger – og udstederen af betalingsmidlet således efter § 6, stk. 2-4, kan videregive oplysningerne uden brugerens udtrykkelige samtykke – må videregivelse *for det andet* kun ske, hvis brugeren ikke har gjort indsigelse imod det. Der henvises nærmere til lovforslagets § 36. Denne bestemmelse fastslår bl.a., at udstederen af betalingsmidlet (den dataansvarlige) skal undersøge i CPR, om kunden (brugeren) har frabedt sig henvendelser i markedsføringsøjemed. Er det ikke tilfældet, skal udstederen af betalingsmidlet tydeligt og på en let forståelig måde oplyse om retten til at gøre indsigelse mod videregivelsen. Brugeren skal samtidig gives adgang til på en nem måde inden for to uger at gøre sådan indsigelse, og oplysningerne må ikke videregives, inden denne frist er udløbet.

4. Bestemmelsen i forslaget til bank- og sparekasselovens § 53 a

4.1. Efter den foreslåede bestemmelse i bank- og sparekasselovens § 53 a, stk. 1, må der ikke ubestridt *videregives* fortrolige oplysninger. Det gælder også oplysninger, som pengeinstituttet har indsamlet hos indehaveren af et betalingsmiddel i forbindelse med udstedelsen af betalingsmidlet.

Efter bestemmelsens stk. 2 kan et pengeinstitut dog videregive sædvanlige oplysninger om kunde-forhold til koncernvirksomheder, der er underlagt tavshedspligt som nævnt i bestemmelsens stk. 1, såfremt dette er erhvervsmæssigt begrundet. Det gælder også oplysninger, som pengeinstituttet kommer i besiddelse af i forbindelse med udstedelse af et betalingsmiddel.

Bestemmelsen i forslaget til bank- og sparekasselovens § 53 a bygger – i lighed med den nu-

gældende lovs § 54 – på den forudsætning, at et pengeinstitut alene kan videregive fortrolige kundeoplysninger, såfremt *både* betingelserne i bank- og sparekasselovens § 53 a og registerlovgivningen m.v. er opfyldt. Det gælder, uanset om videregivelsen skal ske til koncernforbundne virksomheder eller til virksomheder uden for koncernen.

Der henvises nærmere til Økonomiministeriets besvarelse af 28. april 2000 af spørgsmål nr. 25-30.

4.2. Hverken den foreslåede bestemmelse i § 53 a eller andre bestemmelser i bank- og sparekasseloven regulerer adgangen for et pengeinstitut til *selv at anvende* oplysninger, som pengeinstituttet i forbindelse med udstedelsen af et betalingsmiddel har indsamlet hos indehaveren af betalingsmidlet, til at foretage markedsføring over for den pågældende. Om en sådan anvendelse af oplysningerne er lovlig, må derfor afgøres efter anden lovgivning, herunder navnlig reglerne i forslaget til lov om behandling af personoplysninger og markedsføringsloven.

Der henvises nærmere til Økonomiministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 25-30.

5. Særligt om behandling af oplysninger i relation til markedsføring (spørgsmål 10-15)

5.1. Særligt med henblik på besvarelsen af *spørgsmål nr. 10* om egen anvendelse af kreditvurderingsoplysninger kan der – på baggrund af den generelle beskrivelse af de fire lovforslag ovenfor under pkt. 2-4 – oplyses følgende:

Hverken forslaget til lov om visse betalingsmidler eller bank- og sparekasseloven regulerer spørgsmålet om, hvorvidt udstederen af et betalingsmiddel selv må anvende de oplysninger, som instituttet modtager i forbindelse med en kreditvurdering af kunden, til brug for egen markedsføring, jf. pkt. 2 og 4.2.

Spørgsmålet må derfor afgøres på baggrund af reglerne i lov om behandling af personoplysninger, herunder navnlig bestemmelsen i lovforslagets § 5, stk. 2, om formålsbestemthed. Og det gælder, uanset om der er tale om et pengeinstitut eller en anden finansiel virksomhed.

Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. 10 har Registertilsynet udtalt, at den i spørgsmålet omtalte brug af oplysningerne »efter Registertilsynets opfattelse meget vel [kan] tænkes at være i strid med § 5, stk. 2, i L 147 ... Hvis behandlin-